

AMB G DE GIRONA

JAUME FABRE

Els oblidats de 'Contra l'invasor'

Jesucrist aconsellava que, quan es fes un donatiu, la mà esquerra no sabés el que fa la dreta. Una màxima que ha estat ignorada en la col·locació de l'escultura de Miquel Blay *Contra l'invasor* entre el Jardí de la Infància i la muralla. Hi ha més peanya que escultura i el motiu no és altre que poder posar ben destacats els noms dels qui han pagat la fosa en bronze de l'original en guix conservat al Museu d'Art, que són la Cambra de la Propietat Urbana i l'Ajuntament. La desproporció entre la mida de l'estàtua i la del pedestal és evident. És la primera vegada que veig posar una inscripció tan destacada amb el nom de l'espònsor al peu de l'escultura. Altres prefereixen fer-ho més discretament. I posats a inscriure, tant o més important que posar el nom dels qui han pagat i gestionat hauria estat fer-ho amb el dels qui durant anys han mogut cel i terra perquè aquesta escultura estigués en un lloc públic de la ciutat, els Amics de la Unesco i els del Museu d'Art.

Els seus noms han estat ignorats a l'hora d'escriure els mèrits sobre pedra, en una lamentable mostra d'aquella fredor en els aplaudiments, típica d'alguns estaments gironins, a què es va referir un dia Gerard Quintana. De la mateixa manera, l'Ajuntament s'ha oblidat de posar

una placa amb unes breus ratlles recordant que Carles Rahola va ser el primer en demanar que l'escultura sortís al carrer, el 1938, en un article que va servir com a prova

de càrrec per justificar la seva execució per les autoritats franquistes. Encara es poden esmenar aquestes omissions. Hi ha pedestal de sobra.●

L'obra s'ha col·locat entre el Jardí de la Infància i la muralla

Una exposició amb visita controlada

■ A la sala municipal d'exposicions de la Rambla hi ha hagut durant tot el mes de desembre una mostra/performance de categoria que podeu veure encara aquest cap de setmana, ja que no es tanca fins diumenge. Marcel·lí Antúnez, fundador de La Fura dels Baus, encapçala un equip que ofereix una original mirada a la creació teatral catalana contemporània en tres espais que exigeixen la participació de l'espectador. Hi ha només un petit inconvenient que dificulta que aquesta participació sigui plenament espontània. Una guardessa controla cadascun dels moviments dels visitants i els diu el que han de fer i el que no poden fer. Si podeu, tracteu d'esquivar-la.

Esperar sense desesperar

■ Bravo per la tinent d'alcalde de Mobilitat, Isabel Salamaña. Aquest any es posaran plafons electrònics a les parades d'autobús que informaran del temps que falta perquè arribi el proper vehicle. Ja que les freqüències de pas a Girona acostumen a ser entorn de la mitja i l'hora, excepte en la línia 11, que són més curts, aquesta informació és indispensable. Fins ara era inexistent o intel·ligible.

Ara només cal que l'invent arribi a totes les línies i molt especialment a aquelles que cal promocionar perquè els gironins s'acostumin a usar el transport públic pel centre urbà.

Informació sobre els noms dels carrers

■ Les biblioteques públiques dels barris publiquen de tant en tant unes interessants *Guies de lectura* que es distribueixen gratuïtament i que presenten de manera breu però molt eficaç algun escriptor o moviment literari. L'última publicada es titula *Un passeig pels carrers* i presenta una vintena de personatges que tenen algun carrer dedicat a Girona, Salt o Sarrià. Hi ha escriptors, artistes plàstics, industrials, músics i polítics, cadascun amb una breu nota biogràfica, i una selecció de llibres sobre ells. Una magnífica idea que hauria d'anar-se complementant amb nous volums per donar a conèixer l'origen dels noms dels carrers per on passem.

Els orígens d'un rector centenari

■ El rector de Llanars, al Ripollès, ha fet cent anys. Mossèn Lluís Surinyac, amb sotana, boina i vespa és una figura inseparable del paisatge humà de l'entorn camprodoní, ja que des de la Guerra Civil sempre ha exercit en parròquies de la Vall: Tregurà, Setcases i Llanars. Va néixer al Clot dels Polls, un veïnat miserable de Rocabruna que va quedar colgat per un gran allau de fang i pedres en els aiguats de l'any quaranta. Es diu que els cossos dels que hi vivien, entre els que hi havia els pares del mossèn, mai van ser trets de sota terra i aquell lloc sota el Coll de Malrem és el seu cementiri.

'Diari íntim' sobre la guerra i la postguerra

■ "Diumenge, 5 de febrer - Segons la premsa, les tropes nacionals ja han entrat a Girona. Sembla que els rojos, abans d'abandonar-la, volaren amb dinamita el pont de pedra i dos més que hi havia. També diuen que obligaren la gent a fugir, incendiaren diversos carrers, saquejaren les botigues i es feren diversos assassinats". D'aques-

ta manera anota Francisca Rius en el seu diari íntim l'arribada de les tropes franquistes a la ciutat de Girona. Era una mestressa de casa, criada en un ambient benestant i culte que li va permetre exercir de professora de dibuix a l'Institut de Cultura de la Dona. Durant els anys 1938 i 1939 va anar fent anotacions diàries sobre el curs de la

guerra i la vida a la reraguada que ara han estat editades per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Té l'enorme interès de conèixer la visió del que passava en aquell moment, amb totes les deformacions inevitables a causa de la propaganda política i els propis prejudicis però també amb la frescor de l'anotació sobre la marxa.

Correspondència

EL MIRADOR

Joaquim Giol

Passades les festes de Nadal i Reis, reprenem la vida quotidiana. Aquests dies, a mesura que passen els anys, fan més presents les absències. Ens anem quedant sols, no només per llei de vida, també la nostra manera de viure, sorollosa, apressa-

da i superficial, deixa enrere moltes relacions i omple de buits la nostra vida de cada dia.

I ens costa de restablir el contacte. El telèfon, convertit en eina de treball, és cada vegada menys adequat. Sobretot el mòbil. És tant immediat que, per segons què, és trivial. Per altra part, quan una màquina és capaç de felicitar el Nadal a tota una llista de contactes, és fàcil que només sigueu un nom entre dos o tres-cents.

Què ens queda? Les felicitacions clàssiques, per correu. Però, al revés dels SMS, o dels e-mails col·lectius, demanen més temps del que tenim.

La tècnica no ens ajuda, perquè una felicitació no pot ser el resultat d'una acció mecànica, que redueix als que felicites a l'anonimat.

Ens queda la carta escrita a mà (o amb l'ordinador), però això sí, enviada pel correu clàssic. Té alguns avantatges: Al sobre, al costat del paper hi

poses una mica del teu temps. Un cop arribada al destí, l'altre recollirà el temps i el text en obrir la carta. Tot plegat dura una mica més que la telefonada o que un correu electrònic.

He de confessar que enyoró una mica aquest sistema de comunicació. Rebre una carta d'un amic o d'una persona que estimes és sempre un esdeveniment. Molt més ara, que només ens escriu el banc, la companyia de llum i la de telèfon. Aquest Nadal m'ha arribat

un llibre. Un bon amic, amb el pseudònim de Tomàs Lluc, s'ha atrevit a publicar un llibre de versos. *El llibre dels racons* parla, també, d'absències i enyorances: "ho enyoró tot, /... perquè el temps no cura res/ i cada dia és massa vida/ sense tu".

Estic content. Encara que hagin passat les festes, la meua felicitació serà una carta. Qui sap? Potser d'ara endavant mantindrem correspondència.